

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/183/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618200466
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2618200466.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, N., zastúpený advokátkou: JUDr. Ester Bujnovská, AK so sídlom Záhorácka 5478/15B, Malacky, proti žalovanej: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XXX, N., zastúpená advokátom: JUDr. Václav Sosna, AK so sídlom Námestie slobody 2, Skalica, o zaplatenie sumy 3.600,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 29. mája 2019, č.k. 7C/6/2019-134 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanej sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Podľa početnej judikatúry je už ustálený právny názor, že podielovému spoluvlastníkovi, ktorý užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu nevzniká bezdôvodné obohatenie, ale sa jedná o nárok vyplývajúci z ustanovenia § 137 ods. 1 v spojení s § 123 OZ. Vychádzajúc práve z tejto koncepcie mal súd bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že nárok žalobcu bolo potrebné posúdiť podľa ustanovenia § 137 ods. 1 OZ. Avšak ani táto skutočnosť nezabavuje žalobcu povinnosti preukázať a koniec koncov to vyplýva aj z rozhodnutia NS SR SR č.k 6Cdo/184/2010 (na ktoré rozhodnutie poukázal aj sám žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 21.5.2019) či spoluvlastník (v danej veci žalovaná) v spornom období užívala spornú nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Dôkazné bremeno je v tomto smere na žalobcovi, ktorý v danej veci tieto skutočnosti nepreukázal, neuniesol tak svojej dôkazné bremeno a preto súd žalobu zamietol. V tejto súvislosti je ešte potrebné dodať, že k dohode ohľadom užívania sporných nehnuteľností v spornom období medzi stranami sporu ako podielovými spoluvlastníkmi (každý vlastnil podiel 1-ice) neprišlo. Žalobca ak mal pocit, že mu žalovaná bráni v užívaní spoločnej veci, ktoré skutočnosti tiež koniec koncov nepreukázal, mohol z takto nastoleného vzťahu vyvodzovať svoje nároky a to najmä domáhať sa úpravy užívania spoločnej veci resp. požiadať súd o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pričom ani jeden z týchto nárokov nevyužil. Je preto otázne, či podaním tejto žaloby nekonal žalobca aj v rozpore aj s ustanovením § 3 OZ. O trovách

konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovanej, ako úspešnej strane v spore, vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), f), e), d) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby zmenil rozsudok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.600,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 22.02.2018 až do zaplatenia. Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaná nepreukázala tú skutočnosť, že predmetný byt neužívala a teda nepredložila súdu žiaden dôkaz. Pokiaľ mal súd pochybnosti o uvedenej otázke, právny zástupca žalobcu navrhol vypočutie ďalších svedkov - susedov, ktorí bývali v tesnom susedstve bytu, resp. priamo v bytovom dome. Tento návrh na doplnenie dokazovania súd bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu odmietol. Žalovaná nepredložila súdu dôkaz o neužívaní nehnuteľnosti, ktorý by bol spôsobilý vyvrátiť tvrdenie žalobcu a výpovede vypočutých svedkov o tom, že žalovaná užívala predmetný byt minimálne do 27.02.2018. Až po tomto termíne sa žalovaná odsťahovala do mesta Skalica, pričom si zmenila aj miesto trvalého pobytu. Táto skutočnosť vyplýva aj priamo z listín založených v súdnom spise a to z odpovede na lustráciu v Registri obyvateľov č.I. 29 a 30 z ktorých vyplýva, že žalovaná mala od 21.08.2002 trvalý pobyt na adrese N., O. N. 15 a odo dňa 14.03.2018 na adrese N., I. XX. Právny zástupca žalovanej v liste zo dňa 08.11.2018 oznámil, že žalovaná sa dňa 22.02.2018 zdržiavala v Senici a do Skalice sa presťahovala dňa 17.03.2018. Ďalej žalobca namietal, že predmetný napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje dostatočné odôvodnenie svojich záverov a je tak vydaný v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje dostatočná a presvedčivá argumentácia na základe akých dôkazov, na základe akých myšlienkových úvah, pri aplikácii ktorých konkrétnych ustanovení akého zákona dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná v rozhodnom období predmetný byt neužívala. Rovnako sa súd prvej inštancie žiadnym uspokojivým spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcu ani s výpoveďami svedkov, rovnako sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu opierajúcu svoj nárok len o rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

5. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslala.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 CSP potvrdiť.

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie vedeného pod sp. zn. 7C/6/2019 je žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 3.600,- eur s príslušenstvom v zmysle ust. § 137 Občianskeho zákonníka.

8. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolaciu argumentáciu a dôvody je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietal a taktiež v závislom výroku o náhrade trov konania.

9. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods.1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

10. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

11. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 336 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

12. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 CSP, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

13. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednacou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

14. Čo sa týka rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

15. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje

na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

16. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

17. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak aj žalobca v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

18. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumy 3.600 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.2.2018 až do zaplata. Žalobu odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom na nehnuteľnostiach vedených v LV č. XXXX pre obec a k.ú. N. a to bytu č. X na X. poschodí v bytovom dome s.č. XXXX na ulici O. N. v N., číslo vchodu X, postaveného na pozemku parc. č. 3815 a k bytu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu (986/10000) na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu (986/10000) k pozemku, všetko v podiele 1-ice. Žalobca v žalobe tvrdí, že sporné nehnuteľnosti užíva výlučne žalovaná, ktorá vlastní zvyšný podiel 1-ice, pričom medzi nimi neprišlo k žiadnej dohode ohľadom užívania sporných nehnuteľností. Žalovaná sa tým na úkor žalovaného bezdôvodne obohacuje a je preto povinná toto obohatenie vydať a to za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby t.j. od 02/2016 do 02/2018. Výšku žalobca určil podľa výšky obvyklého nájomného za obdobný byt v danej lokalite s prihliadnutím na výšku jeho spoluvlastníckeho podielu, t.j. v sume 150 eur mesačne (300:2), spolu v sume 3.600 eur (150 x 24 mesiacov).

19. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že žalobca v konaní pred súdom nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaná v žalovanom období od 02/2016 do 02/2018 užívala predmetný v celom rozsahu t.j. nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu vo výške 1 k celku. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dokazovanie a to výsluch susedov v predmetnom bytovom dome, ktorí bývajú v tesnej blízkosti ich bytu a taktiež namietal, že je to práve žalovaná, ktorá by mala preukázať, že v žalovanom období v predmetnom byte nebývala a poukázal na to, že žalovaná až od 14.03.2018 ma evidovanú adresu bydliska v Registri obyvateľov - N., I. XX a právny zástupca žalovanej v liste zo dňa 08.11.2018 oznámil, že žalovaná sa do dňa 22.02.2018 zdržiavala v Senici a do Skalice sa presťahovala dňa 17.03.2018.

20. Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení strán. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bolo v čase rozhodovania súdom prvej inštancie § 132 CSP, podľa ktorého sú to strany, ktoré označujú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

21. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

22. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo, musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

23. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako správne uviedol súd prvej inštancie. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by sa spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívaní oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na závery obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (napr. 3 Cdo 252/2007 z 30.7.2008, 6 Cdo 184/2010 z 27.10.2010, 3 Cdo 218/2017 z 25.4.2018 a pod.).

24. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vytknúť súdu prvej inštancie, že by na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, keď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov strán sporu, prípadne vyšli počas konania najavo, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a v hodnotení dôkazov a poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, nie je logický rozpor a tieto neodporujú ustanoveniu § 195 až 210 CSP. Súd prvej inštancie si správne ustálil, ktorá zo strán má dôkaznú povinnosť a dospel k správnejmu záveru o jej splnení, resp. nesplnení, s prihliadnutím na správne právne posúdenie veci, ako i odkaz na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 184/2010 z 27.10.2010).

25. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v prípade ak žalobca podanou žalobou tvrdí, že žalovaná užíva predmetnú nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu (v 1 k celku) a teda aj spoluvlastnícky podiel žalobcu v rozsahu 1 k celku, je dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti na žalobcovi, ktorý si tento nárok voči žalovanej uplatnil. Žalobca v konaní síce navrhol dokazovanie výsluchom svedkov a to rodinných príslušníkov - matky žalobcu - S. Z. a brata - S. Z., avšak ani títo rodinní príslušníci žalobcove tvrdenie jednoznačne nepotvrdili. Matka žalobcu síce uviedla, že žalovaná užívala predmetný byt celý, avšak zároveň uviedla, že so žalovanou sa rozprávala len medzi dvermi. Brat žalobcu uviedol, že predmetný byt asi užívala žalovaná v celom rozsahu, ale po rozvode ich manželstva v predmetnom byte nebol. Žalobca taktiež navrhol výsluch svedkov - susedov, ktorí by sa mohli vyjadriť k tomu, či žalovaná výlučne sama v celom rozsahu užívala predmetný byt, avšak žalobca následne uviedol, že nevie, či bol niektorý zo susedov v predmetnom byte potom, čo sa on z predmetného bytu odsťahoval. Z uvedeného dôvodu, preto správne súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom týchto svedkov, nakoľko sám žalobca nevedel potvrdiť, či

títo navrhnutí svedkovia budú vedieť vypovedať o skutočnostiach, ktoré sú predmetom dokazovania v prejednávanej veci.

26. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu pre neunesenie dôkazného bremena, keď žalobca nepredložil súdu dôkazy preukazujúce skutočnosť, že žalovaná v období od 02/2016 do 02/2018 užívala celú predmetnú nehnuteľnosť. Žalobca mal právo užívať v tomto období túto nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, keď nepreukázal súdu, že tak nemohol z dôvodu, že by mu žalovaná v tom bránila a aj ním navrhnutí svedkovia uviedli, že žalobca predmetný byt opustil sám z dôvodu nezhôd so žalovanou a odišiel bývať k bratovi a neskôr k matke.

27. Ani odvolacia námietka žalobcu, že žalovaná v konaní nepreukázala, že by v predmetnej nehnuteľnosti v období od 02/2016 do 02/2018 nebývala, nie je dôvodná, nakoľko žalovaná v uvedenom období v predmetnom byte mohla bývať a užívať ho v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a preto nebolo potrebné zo strany žalovanej v konaní preukazovať, že v tomto období v predmetnej nehnuteľnosti nebývala.

28. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie.

29. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

30. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

31. Rovnako pokiaľ odvolateľ namietal nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, s jeho námietkami nemožno súhlasiť, nakoľko odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je dostatočne podrobné a v zásade dáva odpoveď na všetky rozhodujúce skutkové aj právne argumenty sporových strán. Ak by aj boli preukázané určité nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za účelné len z tohto dôvodu napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol vecne správne a nedostatky odôvodnenia boli odstránené odvolacím súdom doplnením tohto odôvodnenia (§ 387 ods. 1 a 3, § 389 ods. 1 písm. b) CSP).

32. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce

(napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

33. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporových strán, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie ich práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

35. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako i v závislom výroku o náhrade trov konania z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

36. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej odvolací súd priznal podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).